

מעשה האונס המפורסם ביותר של השנה עומד להגיע לבית-המשפט

לא איימתי על החיילות- אני רק פיתיתי אותן!

מרדכי קנת, והשופטים יצחק דולב ואליהו מני, יתכן שמצבו של הנאשם לא היה חמור כל כך, אלמלא העובדה שיש נגדו תיק נוסף על רקע דומה.

בתיק זה נאשם הצעיר מדיר אל-אסד, כי בינואר השנה בעל נערה שעדיין לא מלאו לה 16. לדברי המשטרה הוא השקה אותה במשקה, שהוכנס לתוכו כדור שטישטש את הכרתה, ניצל את מצבה על מנת לבעול אותה.

לעומר היתה גירסה שונה במקצת. הוא טען כי לפני שבא עימה במגע מיני הוא ביקש לראות את תעודת הזהות שלה, על מנת להיות בטוח שהיא לא קטינה. אבל הנערה טענה כי השאירה את התעודה בבית. עומר טען להגנתו, כי בהסתמך על דבריה של הנערה, הוא היה משוכנע כי היא לא קטינה, לא חשש על כן לקיים עימה יחסי מין.

לכאורה נראה, כי התיק הנוסף, שבו נאשם עומר בבעילת קטינה, עשוי לסכך את מצבו, כשישפט על אונס החיילת. אולם מאידך, יתכן שהתביעה הכללית תסכים לצרף את שני התיקים. במקרה כזה אין זה מן הנמנע שחסן עומר יקבל תקופת מאסר חופפת, אם אומנם יורשע בדין, ואם יחליט בית-המשפט להטיל עליו עונש מאסר.

בשלב זה נראה כי בפני הנאשם עומדות שלוש אפשרויות סבירות:

● שהנאשם יודה באשמה החמורה ה-מיוחסת לו בשני התיקים, יצפה לרחמי בית-המשפט, מתוך תקווה שלא יוטל עליו העונש המכסימאלי.

● שהוא יכחיש את האשמה המיוחסת לו בתיק האונס, ינסה לטעון כי פיתה את החיילת אך לא אנס אותה. במקרה כזה יש להניח כי התביעה הכללית תעלה על דוכן-העדים את שתי החיילות, ותבקש מבית-המשפט לנהל את המשך המשפט בדלתיים סגורות.

אם יבחר חסר עומר בדרך זו, הוא צשוי להעמיד את החיילות בחקירה נגדית צולבת של פרקליטו.

● האפשרות השלישית נראית בשלב זה המציאותית ביותר: שחסן עומר יודה, אך יבקש להמיר את סעיף האשמה מאונס למעשה מגונה תוך שימוש באלמות. ה-עונש המכסימאלי על עבירה מסוג זה: חמש שנות מאסר. יתכן גם שהוא יודה באשמה בתיק הנוסף, החלוי נגדו, אם התביעה תס-כים להגישו יחד עם התיק השני.

★ ★ ★

לב אשה

למרות שזרקורי-הפירסום, שליוו פרשה זו מתחילתה, הופנו השבוע אל חסן עומר, מר, היושב באגף העצורים בכלא רמלה, הת-עניינו רבים מה עלה בגורלן של שתי ה-חיילות.

השתיים השתחררו בינתיים מצה"ל, עשו את הצעדים הראשונים בחיים האזרחיים כשמועקה כבדה מעיקה עליהן. כי שתי הצעירות לא יכלו לשכוח בנקל את פירטי אותו ערב, שהפך לסיט בזכרונה של אחת מהן.

למרות ששמותיהן של השתיים לא פורס-מו, המינה קצינת ח"ן ראשית, אלוף-משנה סטלה לוי, את החיילת שנאנסה לשיחה בלישכתה, שמעה ממנה פרטים על המקרה. החיילת סיפרה לקצינה את פירטי אותו ערב, התלוננה בפניה כי צה"ל אינו דואג להסעת החיילים, ולבטיח את חיילות, משאיר אותם לחסיהם של הנהגים בדרכים.

מפקדת החי"ן הקשיבה בסבלנות לדבריה של הנח"לאית, ניחמה אותה, ניסתה לעודדה. "היא היתה לבבית מאד", טענה לאחר מכן החיילת, הסבירה כי לוי הייתה האדם הרא-שון שהבין לרוחה. "היא אמנם קצינה, אבל בכל זאת אשה, ואשה למיד יכולה להבין ללב רעותה, שנקלעה למצב מכין".

הנח"לאית, הצעירה, שטרם הספיקה להתי-אושש, חיה עתה בצל סיוט נוסף המרחף מעל ראשה. אם ימצא פרקליטו של הנאשם להנחין להביא אותה אל דוכן העדים, עשוי הדבר לגלות את זהותה — דבר שיפגע בה בצורה קשה.

על כן היתה השבוע משאלתה היחידה ש-הצעדים במשפט יניחו לה. "אני סיימתי את תפקידי בכל הפרשה העגומה הזאת, הסבירה, "כל מה שאני רוצה עכשיו הוא לשכוח את המקרה ההוא."

חסן עלי עומר בחברת ידידה יהודיה (שאינן לה שום קשר עם מעשיה, שהביאו אותו אל ספסל הנאשמים). עומר נהג להתפאר בפני חבריו כי הוא נחל הצלחה אצל צעירות יהודיות, שימש דוגמה של אדם שנוקט בכל חברה.

הנאשם

אני תושב דיר אל-אסד, כפר קסן על כביש עכרצפת. אבל גרתי מזה זמן מה בחדר שכור, בצפון תל-אביב. בחודשים האחרונים עבדתי כסדרן במוניות של קו 5 וקו 4.

אני יודע שתלויה נגדי אשמה חמורה, אבל אני סומך על פרקליטי, עורך-הדין נוח רבינוביץ, שבחודאי ימצא דרך להגן עלי בבית-המשפט.

עד כאן סיפורו של חסן עלי עומר (21), שנעצר כשבוע וחצי לאחר מעשה האונס המפורסם ביותר של השנה האחרונה. הוא הובא אל שופט-השלום, שהוציא נגדו פקו-דת מעצר ל-15 יום. אולם לאחר חקירת המשטרה הגיעו החוקרים למסקנה, כי ה-מדובר בפשע חמור, ביקשו מבית-המשפט לעצור את עומר עד תחילת ההליכים המשפטיים נגדו.

בשבוע הבא יובא חסן עומר לפני הנשיא התורן של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב,

נו והסתכלה. לא היה לי נעים שהיא צופה במחזה, ולכן לא יכולתי. נסיתי עוד פעם ועוד פעם, אבל בשום אופן לא יכולתי. קמתי, והשארתי אותה שוכבת על המר-שב. היא שאלה אותי מה קרה. אמרתי לה והיא לא הגיבה. התיישבתי על המושב ולא ידעתי מה לעשות. היא ראתה שאני נבוך והתחילה ללטף את ראשי ולשחק בשערותי.

אחרי כמה דקות של שתיקה היא זמרה: "בוא!" אמרתי לה שאני לא רוצה. לא רציתי כי לא יכולתי, כי החברה שלה, ש-ישבה במושב הקידמי, שוב הביטה.

אמרתי להן שאני רוצה לנסוע ודי, ושהן צריכות לחתום את המכוננית. הן דחפו עד שהתנעת אותה והסתלקתי.

★ ★ ★

אשמה חמורה

מ קרה כמו זה קורה לי בפעם הרא-שונה בחיי. מעולם לא היו לי עניינים עם המשטרה, מעולם לא הייתי מטובך עם החוק, ובחודאי שלא במקרים כאלה.

שהמכוננית בהרצה ולכן אני יכול לקחת רק שני נוסעים.

אמרתי לשתי החיילות שעמדו שם להיכנס למכוננית, ושאלתי אותן לאן הן צריכות להגיע. הן אמרו לתל-אביב. אמרתי טוב, אקה אתכן לתל-אביב.

בזמן הנסיעה ניסיתי לנהל עימן שיחה, אבל שמתי לב שאחרי כל משפט שאני אומר הן מתחילות לצחוק. שאלתי למה הן צוחקות, ואחת הסבירה לי שהחברה שלה תיירת ושהיא לא מבינה עברית. שאלתי מאיפה היא, או היא אמרה מאנגליה. בהת-חלה האמנתי לה שהיא מאנגליה אבל אחר כך ראיתי שהיא רוצה להעביר עלי מספרים, כמו שאומרים, זאת אומרת למתוח אותי.

אני אמנם לא מבין אנגלית, אבל משום מה היתה לי הרגשה שהיא לא אנגליה ושהיא מבינה טוב מאד עברית, למרות שהיא מלמלה כמה מילים בעברית עילגה, כדי לעשות עלי רושם.

אחר כך שאלתי את זאת שישבה עלי ידי אם היא גרה בתל-אביב. או היא אמרה: "לא, אנחנו מאילת, אבל הבעלים שלנו מחכים לנו בתל-אביב." רציתי לראות אם הן באמת גרות באילת, ושאלתי אם אני יכול להסיע אותן לשם, אבל הן אמרו שהן צריכות להגיע קודם לתל-אביב.

קצת לפני סיבוב בית-ליד אמרתי להן שאני רוצה לפנות לנתניה, כדי לקחת משם ידידה שלי. הן אמרו: "אמרת קודם שהמכוננית שלך בהרצה, איך אתה רוצה לקחת עוד טרמפיסטית?" אבל אני אמרתי שנוסע אחד פחות או נוסע אחד יותר זה לא משנה הרבה.

שאלתי אותן אם הן מכירות את הדרך לנתניה, או אחת מהן אמרה שכשניצו לסיבוב בית-ליד היא כבר תראה לי. המשכנו לנסוע, אבל לפני סיבוב בית-ליד פניתי לדרך צדדית, ואמרתי שאני יודע שכאן צריך להיות כביש.

★ ★ ★

ספירה במכוננית

כ ל הדרך נסעתי במהירות בינונית. רק לפעמים לחצתי יותר על הדוושה ונסעתי יותר מהר. שאלתי אותן אם הן יודעות לנהוג, ואחת אמרה שלא ואילו השניה, זאת שישבה רחוק ממני, אמרה שהיא יודעת קצת. הצעתי לה להתחלף במקומות עם החברה שלה, והן דיברו ביניהן משהו באנגלית והתחלפו במקומות. אחרי שהן התחלפו במקומות, ועלידי ישבה הבלונדית היפה, ניסיתי לשלוח ידיים וללטף אותה בחזה, אבל היא נתנה לי סטירה.

אחר כך אמרתי לה: "אמרת שאת יודעת לנהוג, אז תנהגי." היא לקחה את ההגה ואני לחצתי על הדוושה. ככה נסענו כמה דקות, עד שפתאום ככה האור. עצרתי, ואמרתי להן שאני רוצה לרדת ולראות מה קרה. הצעתי להן שישבו כמה דקות ויעשנו סיגריה.

הן החליפו ביניהן כמה משפטים שלא הבנתי, אבל שמתי לב שהן הזכירו את המשטרה. אחרי כמה דקות אמרה זאת שדיברה עברית, שהן ממהרות ורוצות לל-כה. אמרתי להן: "מה בוער? שבו עוד קצת, עד שניגמור לעשן."

ככה ישבנו כמה דקות, עד ששאלתי את הבלונדית היפה אם אפשר לעלות עליה. היא אמרה לא. אמרתי לה: "אין דבר, אנחנו לבד פה ואף אחד לא רואה אותנו. נעשה את זה חתישתיים ונמשיך לנסוע."

היא חשבה רגע ואמרה: "טוב, אבל אני רוצה להגיד משהו לחברה שלי." היא אמרה לי שמה שהיא רוצה להגיד זה סוד, שאני לא צריך לשמוע ושאיני אצא מהמכוננית. יצאתי. הן דיברו ביניהן כמה דקות והבלונדית קראה לי ואמרה: טוב בוא.

היא ישבה קרוב אל ההגה. עלידה ישבה החברה שלה. ראיתי שהיא מוכנה, ואמרה לי לבוא.

בהתחלה לא היה לי נעים. כי החברה שלה ישבה עלידה, וכל הזמן הסתכלה. ניסיתי למצוא דרך כדי להיפטר מהמבטים של החברה. אמרתי לה: "את יודעת מה? בואי נעבור לכיסא האחורי."

עברנו לכיסא האחורי. היא שכבה על המושב האחורי (כאן בא תיאור מפורט של מנע מיני).

לא יכולתי לסבול את החברה שלה, ש-ישב במושב הקדמי וגחנה כל הזמן מעלי